

הטלוויזיה כמוזן

בימים לווהטים, שבהם מתגנב לו מוג האוויר העמודים הראשונים בעיתונים והאש מתעורר ומתמלא בארבעים מעלות של חום לח — יש להודות במיוחד לעויר כי מהדורת מבט של יום ד' (24/8) שלא איבד את מינוף השפה השחורה לצפנים צעלה אורח המסוג הישן מנוכח הלוואות של חורף קסום. אפשר היה לכבות לרגע את המוזן, לכוון את הפנים ישר לטל וויזיה ולספוג ממברוח קריר מן העויר הממורי של חיים בין שליוות את המנוח השלג בחרמון הברושלים, את הגשמים ואת הים הסוער — כל בקע עמפסטרית שטיפסו, לשאיים שלא יאמרו ומי שעוד לא מאמין ואלטלוויזיה בארץ האתא יש כוח בלתי רגיל ליצור עובדות חחשות — עובדה: ביום ה' בערב נסבר ההום — יום לפני המועד שהבטיח החוזה הטלוויזיה שברה אותו, בכך אין ספק.

העין האישית

והמבט הציבורי

סרטים דוקומנטאריים בהפקה מקורית הם עדיין תוליה חלשה בתוכניות הטל וויזיה הישראלית. כאשר עושים כאלה, היריה בדרך כלל מרוחקים לונב החד ושות (במבט שני) או צמודים לבעייה הבר רתית כלשהי בעלת "היבטאקטואלירלי וואנטי" (כגון סרטי תעודה או הסרטונים המשובלים בשעה השלישית). רון בן ישי שביים והפיק את הטריי לוגיה על גרמניה שהסרט תראשון מתוכה והקרן ביום ה' האחרון (תעודה) — הנט הכלכלי של גרמניה החדשה) לא נרתע משבירת דעות קדומות ולסטים ישנים. הוא העדיף שלא ללכת על בטוח, השקיע כנראה עבודת גמלים יסודית של מחקר ואיסוף הומר, והתוצאות מדברות בשם עצמן. הסרט מגיע אל הצופה דרך נקודת המבט האישית מאד של יוצרו, מי שהיה זר בגרמניה, אך זר הודיע להבט ולהקשיב וגם לשאל את השאלות הנכונות, וכזר —

שרון בן-ישי הדברים התגלו מעצמם

עומד תמיד מן הצד, מבקר ללא הרף, ומה גם זר יהודי ישראלי שבעבורו מדבר וכל גרמני בשני קולות לפחות, האחד בין זמננו והאחר — בין זמנים ושואהבים לשי כוח. רון בן ישי אינו חושש לשלב את הגני גיו ואף את סיוטיו בתוך התמונות, ובכך הופך את הצופים שותפים בחוויית הגילוי החישובי שלו את גרמניה. יותר מעשר דקות הלפו כסרם הגיע הסרט לראיון הראשון שלו. הפתיחה דיברה ובשפתו של קולנוע אישי, קולנועי מאד, ודברי ההסבר הצנועים והאינטימליגטיים שליוו את התמונת הנת הבלתי את העריכה המעניינת הדר ריכו את הצופה במעקב אחר לצף האסון ציפציות שסללו התמונות.

לפתיחה הביא בן ישי תמונות מתוך הר אוקטובר פסט, פסטיבל הבירה של מינכן, ברית כוואריה. הקטע השלם היה כמעט סרטון העומד בפני עצמו. הראה צדדים מזכרים של האופי הגרמני העממי שבעיני הישראלי מתקשרים בהכרח לתמונות אחר רות של המונים גרמנים בזמנים אחרים. הם צועדים שגב — המשפט הזה קידה ראוני רת ביוני. אך גם באיני של כל שאר המצופע למראה הברואים המשלהבים הצועדים בתהלוכה הפתיחה של הפסטיבל, כמעט שלא צריך היה לומר אחר העבר והכוחות הביית הענקיות נשקטו ובר לילי. תמונות עמית את אחר מהנה השמחה וזכאר שבפאת העיר. יבן — הנה המים בפיסאמיתו. כאן שגב לא תהי צורך בדברי הסבר ואכן הם היו מעטים.

תובע בן גוריון * חומר נפץ דרמאטי

התהמנדים להילחם בשחיתות במדינה של שנות החמישים — נסללו, נקטעו, הושמו ללעג ולקלס, והתעלמות מאתם דברים שעלים התריעה השורה או — נותנת את פרותיה בימים אלה ממש. לא ברור אם הוימו של פרשיות המיש טרה האחרות ומועד השידור בשבת האחרונה היה מתוכנן ומכוון — אך הוא היה מוצלח ביותר. המישדר היה מלא חומר נפץ דרמאטי, ונראה כי אף אחד מן הצדדים לא מחק ולא מחל. העורר אבנם לא הצבים בעימות ישיר זה מול זה (מעניין היה כיצד היו נשמעים אילו כן עשה זאת), אלא שיגם כך בלטי הסתי רות בין הגיולסאות והבדלי העמדות שבין אליקים העצני ד"ר חנן רפפורט וח"כ מיכאל כספי ומפכ"ל המישטרה לשעבר יחזקאל סהר — מן הצד האחר. אטשי השורה שדיברו כאן הדגישו כי קמו כתנועה איריאליסטית, לא-פוליטית, שמטרתה הראשונה הייתה לסייע בקליטת עלייה ובהדרגה נרתמו לרדיפה אחר שחיתות ואותות של ריקבון במימסד.

באותם הימים אהבו את זה עוד פחות מאשר בימינו ואיימו עליהם שירדפו או תם — אם לא יפסיקו. הם, הדן-קישור טים של שנות החמישים, לא הפסיקו. בימים שבהם העיתונות כולה עמדה לצד המימסד כדבר מוכן מאליה, אפילו עיתון הארץ שידוע היום בגישתו הלהמת יצא או כנגד שורת המתנדבים (בסידרת מאמר רים חוקפנית של שבת), בימים שבהם רק העולם הזה עמד לצידם וכנגדו מומן מכספי המדינה ושבועון קיקוני בשם רימן — העזה השורה לפרסם חזרת שנקראה: "סכנה אורבת מבפנים". הימים היו ימי 1958 ודיברי ביקורת על קצין גבה במישטרה ועל פרשיותיו לא יכלו לעבור בשקט. כך החלה פרשת המישפט של עמוס בן גוריון נגד שורת המתנדבים. תוכנית הרדיו הביאה מעט התרשמותות של מעט אושים בקשר להשתלשלות המישפט, אך המנט הזה הספיק כדי לצייר תמונה שלמה למדי ונרגשת מאד. בימים אלה, כששוב נלחמים דן-קישור טים למען המוסר והצדק מבלי שאפשר יהיה לדעת בבירור אם אמינות מילחמתם או מליפתם, אולי כדאי לזכור כי זו תכר נתם של דן-קישורטים — שתמיד ייראו מווייפים בעיני וזלחם, אותם שאינם נל חמים, שהיה רק דן-קישורטים מעזים לצאת למלחמה וראפילו אין ארייבהים אלא טח נותרוה, ומלחמתם זו נחוצה, בימים שר טחנות הצדק טחנות כליכ לאט. הלא לכן כתובים עליהם שירים, וסיפורים וער שים עליהם תוכניות ברדיו.

* מוסר עדות במישפט שורת המתנדבים.

שידור

לקראת שידור

הבנקאים במקום קלאודים

קלאודים אף הוא הצטרף סוף-סוף אל ממלכת המתים, וחטכו האירוני, החכם ר המעוות יחסו לרבים מן הצופים בערבי השבת. הסירה הנכר במקום אני קלאוד יוס נשמעת האבקאית מאד. סידרתית מאד, הרחבה של סדרות צנועות יותר (כאלה של ימות החול) מבחינת הליקף הי תקציבים, כמות שמות השחקנים ואתרי צילום, הכל בסיגנון הוליוודי ישן ובטוח. במרכז העלילה עומדים שני מנהלי עסקים המתנגשים זה בזה במאבק כוחות מר על נשיאות באימפריה בנקאית גדולה העומדת לפני סכנת התמוטטות. שני ה גדולים הם קירק דוגלאס (בתפקידו של אלכס ונדורוט) וכריסופר פלאמר (בי תפקידו של רוסקו הייורד), אשר בעיות בחייהם הפרטיים משפיעות על היריבות שביניהם ומאפשרות לשלב בסרט גם את דמויות הנשים (טון פלאנרי בתפקיד מארי גו, אהובתו של אלכס, או באקסטר בתפקיד אחת מנהלות הבנק, ועוד שחקניות ותחקות כג'ואן קולינס, ג'ין פיטרס, מא ריסה פאבן ועוד).

שני בלשים במקום אחד

אלא שבוה עוד לא גמרו לשנות את דפוסייה הצפייה של ערב שבת, גם סרפיקו הלך לו לדרכו ובמקומו באה סידרת-מתח חדשה: הבולשת חוקרת. המיסגרת נשמעת מזכרת להפליא, משתנים רק המקומות וה שמות. הפעם זה בלונדון, והגיבורים מש תיכיים לתוליה הניידת של משרת לוגי הון, יחידת-יעילות שלוחמת בכל הדברים האוימים והנוראים שיחידת עילית אמורה להילחם בהם. הגיבורים הטובים של הסידרה הם הר בלש ג'ק ריגן (שחקן ג'ון תאי) ושותפו הסמל ג'ורג' קארטר. ריגן הוא אביטיפוס של שוטר שכמתו ניתן למצוא בכל סירטי המישטרה בתפקיד ראשי או מישני: הר מיקצונן המשלב, שטר של 24 שעות ביממה, אשר מסירותו לתפקיד כבר עלתה לו בהרש גישואיו ומרוב מרירות, כנראה הוא נעשה קטוח ומשתמש בשיטות בלתי קונבנציונאליות המביאות אותו לידי הת נגישות עם מנגנון המישטרה. קארטר מו סוף תבלין בריטי מיוחד — הוא קוקני שטיפס, שיכול היה למצוא עצמו בלתי מן הצד האחר של המיטרס. אילמלא הוח דרה לתוכו תודעת השרות-הציבורי עלי ידי מורה מסור בבית-הספר.

פעמים בשבוע - למישפחה

בגליצה"ל מציעים סוף-סוף את התחליף העדכני למשפחת שימחון הזכורה לטוב של שנות השישים הראשונות. ביום ה' (1.9 בשעה 16.50) פותחים בגליצה"ל ב שידור סידרה משפחתית (שם זמני). הי סידרה מציגה אל נככי משפחה ישראלית טיפוסית ובה אבא, חיים מלצר, בעל בית דפוס קטן, אשתו יפה — אחות מוסמכת, ושלשת בנותיהם: הריצה, מורה בת 29, שולה — גרפיקאית בת 25 וזהבית — תלמידת תיכון. הסידרה תובא פעמים בשבוע, בימים שני וחמישי ותשתדל להיות אקטואלית ככל האפשר — מעין אסקלריה מיידית למציאות הישראלית. משתתפים בסידרה: אברהם מור, דבורה קידר, אסתר גרינברג ומיקי מרין. כחוי בים: הילל מיטלפונקט ומרים קיני. מביים מים: תום לוי ואפרים סטן, ומפיקים: מיכאל הנדלוצק ודוני ענבר. בהצלחה ל יוצאים למיבצע תארוך.

גילויים מאחורי הכתב

עוד בגליצה"ל: הפעם גילויים החוש פים גם את סודותיו החסויים של העולם הזה: מהי דמותו של האיש המתלהב מאח רי כתיבה של אורי אבנרי? הגרפולוגיה חנה קורן מתמודדת הפעם עם כתביהודי של עורך השבועון, שטוען כי גילוייה הפתיעו גם אותו. עם יחדיה ברקן ועם שאלו ביבר, מנחה: מני פאר, עורכת: ציפי גוֹרְגוּס, וכל זה בתרגיל בחמש אצי בעות שישודר ביום ו', 2.9 בשעה 17.05, בגליצה"ל.